

cea vechiă a lui Bach, înțelegând despre lucru și inspăimîntându-se, cum se vede, de intrunirea românilor, oprî pre tinerii uniți de a participa la acea manifestațiune națională, — deși fără folos, căci ei tot participară, — ceea ce produse mare sgomot în Sibiu. Episcopul Șaguna, audind și el despre cele intemplete, imbrăcând a doua din o reverendă ruptă de mătasă, și venind guvernătorul principale Lichtenstein la dînsul spre gratulare, îi dise: „Vedi, serenitate, acăstă haină ruptă și sfășietă? — să mă credi, că tocmai așa de ruptă și sfășietă este și inima mea, pentru scandalul de aseră!“

In anul 1860, dovedindu-se absolutismul în urma resbelului italian, prin care se perduse una din cele mai însemnate țări ale monarhiei, regatul Lombardiei, de imposibil, și voind împăratul să da regimului seu o basă nouă constituțională, convoca senatul imperial înmulțit la Viena, spre a consulta opinioanele și dorințele popoarelor în privința acesta. Ca reprezentant al românilor ardeleni la acel senat, fù chiamat de către monarh episcopul Șaguna.

Timpul dela senatul imperial, din Maiu până în Septembrie, il sciù el folosi pre lângă afacerile parlamentare și în altele bisericesci și naționali, mai vîtos în privința restaurării metropoliei și a mijlocirei concesiunii dela regim pentru înființarea „Asociațiunei transilvane pentru literatura și cultura poporului român“, ce tocmai pe atunci era în pornire și se și realiză nu mult după aceea.

Întorcerea lui dela senatul imperial încă a fost impreunată cu mari greutăți, din cauza antecedențelor cu cei doi senatori magari Mailáth și Jákabb, despre nemulțămirea popoarelor din Ungaria și Transilvania. Înainte de plecarea sa din Viena, primise vre-o câteva epistole din patria despre iritațiunea magiarilor și espectorățiunile acestora amenintătoare, făcîndu-se atent la trecerea sa prin Ungaria. Voind a ocoli acesta din urmă, dară nestându-i altă cale deschisă decât drumul cel lung prin Galicia și Bucovina, se decise tot pentru Ungaria, însă